

Особливості підвищення методичної підготовки вихователів шкіл-інтернатів до формування комунікативної компетентності молодших школярів

А. С. Лесик,

кандидат педагогічних наук, доцент (Бердянський державний педагогічний університет) Україна

Ключові слова: компетентність, комунікативна компетентність, молодші школярі, вихователі, школа-інтернат

Keywords: competence, communicative competence, younger students, tutors, boarding school

Аналіз практики виховної роботи із проблеми формування комунікативної компетентності в початкових класів шкіл-інтернатів підтверджують, що цьому аспекту в школах-інтернатах не приділяється відповідна увага, оскільки відсутнє наукове обґрунтування педагогічних умов, які стимулюють суб'єкт-суб'єктну взаємодію дітей і педагогів, і, виникають протиріччя між об'єктивними потребами сучасного суспільства у формуванні комунікативної компетентності в дітей і відсутністю розроблених теоретичних і методичних аспектів формування комунікативної компетентності в початкових класах шкіл-інтернатів у позаурочній діяльності.

Згідно з поглядами (І. Дубровіної, М. Лісіної, В. Мухіної, А. Параф'яна, С. Смирної, А. Толстих) підтверджують, що відмінною рисою молодших школярів інтернатних закладів є стан соціально-психологічної відчуженості від інших людей, самих себе, що проявляється у відчутті не-

потрібності іншим людям, незахищеності, невмінні продуктивно спілкуватися й взаємодіяти з іншими людьми.

Оволодіння вихователями шкіл-інтернатів теорією й практикою формування комунікативної компетентності молодших школярів ще не є гарантією ефективності її сформованості в дітей. При цьому важливе значення має відношення педагога до професійної діяльності, бажання виконувати дану діяльність на високому рівні.

Отже, основною у процесі формування комунікативної компетентності молодших школярів шкіл-інтернатів є емоційно-позитивна мотивація вихователя школи-інтернату, усвідомлення ним актуальності, необхідності даного аспекту професійної діяльності, бажання ефективно її виконувати, знання сутності феномена комунікативної компетентності, особливостей її формування в молодших школярів шкіл-інтернатів; володіння формами й методами формуван-

ня комунікативної компетентності молодших школярів.

Виходячи із цих положень, реалізацію педагогічних завдань по проблемі формування комунікативної компетентності молодших школярів ми почали з організації цілеспрямованої роботи з вихователями шкіл-інтернатів. Нашою метою було: оволодіння вихователями шкіл-інтернатів необхідними знаннями по теорії й методиці формування комунікативної компетентності молодших школярів. Нами була розроблена програма семінару «Формуємо комунікативну компетентність», метою якого було: підготовка вихователів шкіл-інтернатів до формування комунікативної компетентності молодших школярів.

Підвищення методичної підготовки вихователів шкіл-інтернатів по проблемі формування комунікативної компетентності молодших школярів здійснювалася поетапно.

Перший етап – організаційно-аналітичний. На цьому етапі була проведена підготовча робота з адміністрацією шкіл-інтернатів, що була спрямована на розуміння педагогами значення й актуальності проблеми формування комунікативної компетентності молодших школярів шкіл-інтернатів у позаурочній діяльності; вивчення педагогічного досвіду; розробка стратегії рішення проблеми формування комунікативної компетентності молодших школярів.

Другий етап – інформаційний. Загальними цілями даного етапу були: інформування вихователів шкіл-інтернатів по теоретичних питаннях формування комунікативної компетентності молодших школярів у позаурочній діяльності; розгляд особлив-

остей формування комунікативної компетентності молодших школярів шкіл-інтернатів; розробка методичного супроводу процесу формування комунікативної компетентності молодших школярів шкіл-інтернатів; ознайомлення вихователів шкіл-інтернатів із програмою семінару «Формуємо комунікативну компетентність.»

Третій етап – оціночно-результативний, передбачав пошук шляхів подолання складностей, що виникли в процесі формування комунікативної компетентності в молодших школярів шкіл-інтернатів. На цьому етапі використовувалися такі методи й прийоми, як: спостереження, бесіда, анкетування, індивідуальні консультації.

Отже, можемо зробити висновок, що всі ці етапи сприяли поглибленню теоретичних знань вихователів по проблемі формування комунікативної компетентності молодших школярів шкіл-інтернатів у позаурочній діяльності, розгляду особливостей формування комунікативної компетентності молодших школярів шкіл-інтернатів; усвідомленню вихователями шкіл-інтернатів основних завдань по формуванню комунікативної компетентності молодших школярів у позаурочній діяльності.

Література

- Газман О. С. Педагогічна підтримка дітей в утворенні як інноваційна проблема. Нові цінності утворення: Десять концепцій і есе. Москва, 1995. С. 58-63.
- Обговорюємо проблеми виховання: методичні розробки педагогічних рад / за ред. Е. Н. Степанова, М. А. Александрової. Москва: ТЦ «Сфера», 2004. 160 с.